

Den faglige politikken og streikestøttebevegelsen

«Oppgjøret» med AKP(m-l)s faglige politikk i kapittel 8. er delt inn i en teoretisk del, kritikk av AKP(m-l)s funksjon i streikekamper og streikestøttearbeid.

Marxismen og den faglige kampen

«Den daglige kampen («dagskampen») arbeiderne fører mot kapitalen for å forsvare og heve levestandarden og forsvare og utvide sine tilkjempede faglige og politiske posisjoner, kort sagt: *den faglige kampen*, er altså «en skole i kommunisme» (Engels). Det er den *viktigste* «skole» under kapitalismen.» (s. 68)

Det er fra denne «teoretiske» plattformen Solheim og co skal «avsløre» at AKP(m-l) er teoretisk villfarene i den faglige kampen.

Ikke skal vi polemisere mot at alle de marxistiske klassikerne legger stor vekt på både dagskamp og arbeidet i fagforeninger, men dette sammensuriet som «oppgjør med AKP» boka her presterer har ikke noe med *det* å gjøre, det er tvertimot en teoretisk begrunnelse for deres egen reformisme. Hvis vi ser nøyerer på kapittelet, får man nemlig inntrykk av at klassikerne mener at det daglige arbeidet i fagforeninger gir arbeiderklassen nok kunnskap og erfaring til å gjennomføre sosialismen. De begår med det minst to prinsipielle feil som samtidig går igjen i den etterfølgende polemikken mot

AKP(m-l).

Streiken en skole i krigen

For det første er dette en grov undervurdering av *streikekampens* betydning. Lenin la særskilt vekt på at streikekampen ga arbeiderklassen viktige lærdommer om sin egen styrke og om sine fiender!

«Derfor lærer streikene arbeidere å forene seg; de viser dem at de først kan kjempe mot kapitalistene når de står sammen. Streik lærer arbeiderne å tenke på hele arbeiderklassens kamp mot hele klassen av fabrikkere og mot politistatens vilkårlige regjering. Derfor kaller sosialister streik for «en skole i krig», en skole der arbeiderne lærer å føre krig mot sine fiender for å frigjøre hele folket, alle som arbeider, fra kapitalens og regjeringens åk. En skole i krig er imidlertid ikke krigen selv». (Lenin: «Om streiker» fra heftet: Streik, Forlaget Oktober, 1975).

Det er slett ingen tilfeldighet at reformistene i SV/SU-ledelsen håner AKP(m-l) for å drive aksjonisme og for å ha et «romantisk forhold til streiker og aksjoner». Dette er deres egen spesielle måte å bortforklare sin egen vakling og sabotasje i forhold til en rekke rettferdige streiker/aksjoner de siste årene. Eller det som Solheim frustert karakteriserer som «sidrumpethet» i den interne «anti-AKP-

SVs ANTIKOMMUNISME

Streiken er en skole i krig, men ikke selve krigen, er Lenins oppsummering av streikekampene. SV undervurderer denne skolen, ved å stille strenge betingelser før de støtter arbeidsfolk i streik. For det andre overvurderer SV streikens betydning, og polemiserer åpent mot Lenins tese om at det ikke er selve krigen. Bildet er fra brygge-streiken i Oslo.

rapporten», der han også åpent innrømmer at SV har fått stemplet på seg som vaklende i arbeiderklassen.

Streikekampens begrensning

I motsetning til SV-ledelsen er det ikke

AKP(m-l) sin stil å sette seg på sin høye hest å «vurdere kritisk» om en streik eller aksjon «fortjener støtte» eller er godt nok fundert. Vi trenger heller ikke en ukes betenkningstid sånn som SVs hovedstyre, for å finne ut om en aksjon har livets rett. Det er et prinsippsspørsmål å støtte arbeidsfolk i kamp. Partiet har vedtektsfestet plikt til å: «forene seg med arbeiderklassen og det arbeidende folket, støtte, utløse og lede massenes kamp, delta i masseorganisasjonene og stadig styrke båndene til massen. § 3 pkt. c, AKP(m-l)s vedtekter. Når anti-AKP- boka gjør et stort poeng av at AKP(m-l) deltar i og støtter så mange dårlig forberedte aksjoner, er det nettopp uttrykk for en prinsippforskjell i synet på arbeidskamper. Visst bør streiker og aksjoner forberedes grundig. Visst har det blitt gjort feil på dette punktet og på andre områder i flere streiker. Men det er ikke særlig progressivt å kreve at en streik skal være «perfekt» forberedt og organisert før man kan nedlate seg til å støtte.

Som kommunister ser vi ikke bare streikekampens enorme betydning, men også dens begrensning. Det er en skole i krigen, men ikke krigen selv. Bare den sosialistiske revolusjonen betyr endelig frigjøring for arbeiderklassen og bevisstheten om dette må det kommunistiske partiet tilføre klassen. Solheim og co syntes det er svært morsomt at partiet kaller seg ledende og «den høyeste formen for klasseorganisering». De siterer til og med et utmerket utdrag av prinsippprogrammet for å belyse dette. Vi skal ikke her vifte med store ord bare virkeligheten sjøl avgjør hvem som er ledende — hvem som er arbeiderklassens parti og den virkeligheten taler ikke akkurat til SVs fordel.

Arbeideraristokratiet

Den mest avgjørende feilen «oppgjør med AKP» gjør i sitt «teoretiske oppgjør» med m-l bevegelsen og den faglige kampen, er på spørsmålet om arbeideraristokratiet. Som vi dokumenterte i begynnelsen av artikkelen, må de her ty til grov forfalskning for å vri seg unna marxismen. Det er ikke tilfeldig. Nettopp denne teorien er det nemlig som så sylskarpt avslører SV-ledelsen sjøl. Påvisningen av at det er to uforsonlige linjer i arbeiderklassen som er objektivt betinget viser nemlig at streikesabotasjen til LO pampene, DNA og SV-ledelsen, er et resultat av at disse har materielle interesser som står i motstrid til arbeidsfolks interesser. Det er ikke snakk om tilfeldige feil eller vakling som Solheim og co. vil ha det til — det er et lovmessig mønster. Nettopp fordi denne teorien forklarer alle SVs feil på en så logisk og lettfattelig måte må de forvrengte den. De vil ha det til at AKP(m-l) stempler alle som ikke er enig med partiet som «agenter», når nettopp hensikten er å forklare alle de tusenvis av vanlige arbeidsfolk som er medlem av/støtter DNA og SV at de må bryte med ledelsen sin, fordi disse partiene *alldri* kan bli noe redskap for arbeidsfolk. Så får heller vi sjølkritisk slå fast at vi ikke har vært flinke nok til å foreta dette skillet, men i for stor grad har behandlet de borgerlige arbeiderpartiene som blokker. Vi viser forøvrig til Røde Fane 4/78 der det er en utdyping og konkretisering av teorien om arbeideraristokratiet.

SV og AKP(m-l)s faktiske rolle i streikekampen

«Oppgjør med AKP» kommer med en

SVs ANTIKOMMUNISME

Under streiken på Zinken i Odda spilte SV rollen som spydspissen i streikesabotajsen. Dette førte til utmeldinger av partiet. SV hevdet at streiken var dårlig forberedt, kom på feil tidspunkt, i feil avdeling osv. osv... Vi kjenner lusa på gangen.

rekke påstander om AKP(m-l)s rolle i forskjellige streiker de seinere åra. Den sier naturlig nok mindre om SV og de samme streikene. Den finner det derimot på sin plass og skryte litt av sin egen «ledende» rolle i streiken på Fellesmeieriet høsten —77 og er visst litt såre for at AKP(m-l)s tariffhefte ikke omtaler den. Riktignok ble det heftet laget før denne streiken fant sted, men det er jo bagatel-
ler.

Boka serverer følgende påstander mer eller mindre åpent:

— Partirekruttering er den overordna målsettingen for at AKP(m-l) støtter streiker.

— AKP(m-l) og DNA trenger hveran-

dre, begge tjener på at streiker lider nederlag.

— En viktig forutsetning for å vinne streiker er å «advare mot AKP(m-l)».

Streiker og rekruttering

Vi har allerede slått fast at det er et prinsippsspørsmål for partiet å støtte arbeidere i kamp. Følgelig er påstandene om at «partirekruttering» er den overordna målsettingen til AKP(m-l) tøv. En annen sak er at det er en viktig strategisk sak for arbeiderklassen at partiet blir styrket og får flere medlemmer.

Virkeligheten sjøl gjør påstanden om at AKP(m-l) og DNA trenger hverandre

absurd. Hvis DNA skulle trenge AKP(m-l) hvorfor har de satt ned sitt eget «ekstremistutvalg» for å bekjempe det, hvorfor eksklusjoner, suspensjoner og den rabiate antikommunismen i fagforeninger og propagandaen? Sannheten er vel at de sosialdemokratiske lederne skjønner at AKP(m-l) er det eneste alternative for opposisjonelle i fagbevegelsen og det eneste som kan true deres hegemoni. Ikke minst fordi SV har lagt seg fullstendig flat for regjeringspartiet.

Bli kvitt AKP-stemplet og vinn streiker!

Så enkelt er det tydeligvis for SV/SU-ledelsen. Det burde i det minste være et tankekors for dem at borgerskapet uvilkarlig assosierer «ulovlige» streiker med AKP(m-l). De ser AKP(m-l) som en trussel ut fra sine klasseinteresser og bruker den velkjente antikommunismen for å splitte.

Avvis anti-kommunisme

Når streikende arbeidere avviser å la seg splitte etter partipolitiske skillelinjer er dette et helt korrekt utgangspunkt for en streik. Revisjonistene bruker så dette til å påstå at arbeidere i en rekke streiker «avviser» AKP(m-l) og «holder de på avstand». Det er absurde påstander. Det er ikke vår stil å skryte av vår egen rolle i streiker, men det burde være enkelt for alle som kan lese å sjekke at de streikende i flere av de konkrete streikene som boka viser til, ble intervjuet i «Klassekampen» under hele streiken, at partiet propaganderte støtte til disse og at de streikende etterpå sendte takkehilsninger til AKP(m-l) og andre organisasjoner.

SV og streikesabotasjen

Angrep er det beste forsvar, heter et gammelt ordtak. Det er nok den viktigste grunnen til at boka skriver svært mye tull om AKP(m-l) og streikekampen, og nesten ingen ting om SV sjøl. Vi har allerede vært inne på det, og slått fast det prinsipielle grunnlaget for deres sabotasje. Det fører til at reformismen og enhet med DNA er den viktigste linja deres i fagbevegelsen. Hundrevis av ærlige SV'ere ønsker å sloss, men det er et faktum at SVs faglige *hovedlinje* er reformisme, der streiken «er siste utveg» og klassesamarbeid er hovedmetoden.

Den åpne sabotasjen av rettferdige kamper som f.eks. Linjegods, de utallige intrigene i SVs faglige utvalg og sabotasjen av streikestøttearbeidet vitner om det.

Siden «Oppgjør med AKP» er dristige nok til å trekke fram Zinken-streiken i Odda som et negativt eksempel på AKP(m-l)s dårlige innflytelse på streikekampen skal vi henvise til et intervju i Klassekampen 24/5-1977 med tidligere SV-medlem Bjørn Kindem. Han forteller sannheten om SVs rolle under streiken. Han oppsummerer følgende: SV hadde ikke gjort noe sjøl for å forberede den lokale kampen foran kombioppgjøret. Formannen i Odda SV hadde støttet streiken i starten, men måtte beklage dette på internt møte i Odda SV. Kindem og andre ble klubbet ned tre ganger da de ville legge fram støtte på medlemsmøte i Odda SV. Flere stykker meldte seg da ut. — Han sjøl oppsummerte SV som et parti som først og fremst var ute for å sanke stemmer.

Ledende SVere var også spydspiss innad i streiken for å få lagt den ned. Kin-

SVs ANTIKOMMUNISME

I SV-boka forsvarer forfatterne Norsk Kommuneforbunds metoder i saka om Sosiale Etaters Fagforening i Oslo, og går hardt ut mot de som tok kampen opp mot pampene.

dem sier til slutt i intervjuet som en kommentar til Odda SVs «hvitbok» om streiken:

«En av de tingene SV angriper mest sende i «hvitboka» si er den delen av Strasbourgertesene som går ut på å advare de streikende mot forrædere i egne rekker. Folk som vil dolke streiken i ryggen. Hva tror du det kommer av?»

— En av de tingene vi tok for lett på under streiken var nettopp det å ta for lett på forrædere i egne rekker. Grunnen til at de er så rystet over at det påpekes er selvsagt at nettopp de sjøl viste seg å være blant de forræderne vi burde vært oppmerksomme på!

— *SV har jo blitt utfordret til konfrontasjonsmøte for å forsvare «hvitboka», men har hittil ikke møtt opp, hva er kommentaren din til det?*

— Det er jo typisk det. De kan ikke forsvare noen av de påstandene de kommer med her inne i Odda. De hadde kan-

skje turt i Oslo eller andre steder langt herfra der folk ikke kjenner de lokale forholdene, og så kommet med nye løgner. Men ikke her inne, derfor møter de ikke opp.»

SEF

Den siste delen av kapittelet går med til å angripe AKP(m-l), for partiets linje i kampene i Sosiale Etaters Fagforening i Oslo og i synet på streikestøttarbeidet.

Det er ikke plass til å gå i detaljer på disse spørsmålene heller, men vi vil slå fast følgende enkle fakta:

SEF ble ulovlig oppløst i 1976 etter at medlemmene i lang tid hadde vært utsatt for trakassering av ledelsen i Kommuneforbundet. Dette er til og med blitt slått fast av Oslo byrett.

Dette angrepet er noe av det groveste som er blitt prestert av arbeideraristokratiet de siste åra. Likevel presterer revisjo-

SVs ANTIKOMMUNISME

nistene i boka si å rette skytset mot AKP(m-l) og de som tok opp kampen. De kaller det frekt for kapitulasjonisme å opprettholde SEF som en uavhengig kampforening utafor LO. Alternativet hadde vært å akseptere forbundsledelsens terror og legge ned kampen om SEF. Det hadde SV-ledelsen foretrukket, vi kaller det for kapitulasjonisme.

Streikestøttekomiteene

Det er et faktum at ingen streikende arbeidere er blitt sultet tilbake til arbeidet de siste åra. Den viktigste grunnen til det er at tusenvis av aktivister i streikestøttekomiteer over hele landet har samlet inn penger hver gang det har brutt ut kamper. Det at disse komiteene er permanente sikrer den nødvendige beredskapen.

DNA/LO-ledelsen avskyr dette og har ikke vært nådige i sin dom mot komiteene. SV-ledelsen har som vanlig kastet seg på denne løgnen, Solheim og co. er ikke så mye mer originale selvom de sin vane tro forsøker seg med en «venstre»-variant. De er på samme måten som Leveraas bekymret over at krefter utenfor «fagbevegelsen» disponerer potensielle streikestøttemidler:

«Foruten at den politiske kontrollen av disse fondene ikke er betryggende, gir dette SSK-ene en betenkelig *egentyngde*. SSK kan sette de streikende i en avhengighetsstilling i forhold til SSK-ene». (s. 76).

Det som gjør revisjonistene ennå mer bekymret er at streikestøttekomiteene har tillatt seg å støtte «grupper utenfor arbeiderklassen»; «For revolusjonære er det ikke sjølsagt at småborgerlige kamper for

SV angriper streikestøtte- arbeidet og lyger om SSK

Oppgjør med AKP

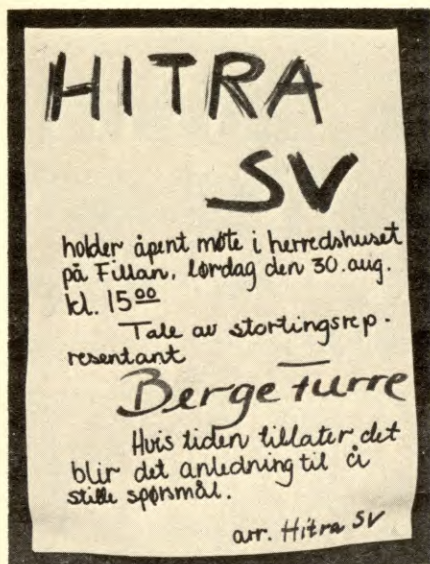
Sosialistisk opplysningsforbund
Oslo 1978

Streikestøttekomiteene tilbakeviser påstanden om at pengene som blir samlet inn ikke går direkte til de streikende. I sitt forsøk på å spre tåke omkring SVs eget streikestøttearbeid, gjentar partiet påstandene til sekretær Leverås i DNA.

SVs ANTIKOMMUNISME

forsvaret av småborgerskapets egne klasseinteresser skal støttes «på egne vilkår». Dette er også grunnlaget for en rekke «sprekker» i streikestøttekomiteene.» (s. 76)

I beste Haakon Lie stil kjører oppgjøret ut mot småbøndene. På Hitra er de nesten for godseigere å regne.

En del KULere og SVere forlot streikestøttekomiteene etter at disse støttet den rettferdige skattestreiken på Hitra i 1976. Det er en kjent sak at landbrukskomiteens formann herr Berge Furre gikk mot denne streiken. Han støttet kravet men ikke metodene som det het. Solheim og co. velger den mer trotskistiske varianten og framstiller de kjempende småbrukerne nærmest som godseiere:

«Det kan ikke være riktig av et sosialis-

tisk parti å støtte krav som styrker storbøndene, slik vi f.eks. så under Hitraaksjonen i 75. Bøndenes ønske om høyere inntekter kan lett komme i konflikt med arbeiderklassens interesse av lave matvarepriser.» (s. 36.)

Haakon Lie eller LO-ledelsen kunne ikke sagt det bedre. Faktum er at småbrukerne på Hitra sloss for å få inntekt som kunne sikre dem eksistensminimum. Klassealliansen mellom arbeiderklassen og småbønder har strategisk betydning så det er ikke noe merkelig at folk som sloss mot sosialismen ønsker å splitte denne enheten.

Konklusjon

Vi har lagt fram en god del materiale som skulle dokumentere at «Oppgjør med AKP» er laget i desperasjon over indre splittelse og oppløsning i SV. Den er ubrukelig for folk som ønsker å skaffe seg opplysninger om AKP(m-l)s egentlige politikk. Den kan likevel anbefales. Les boka og gå til andre kilder og studer de faktiske forholdene. Les hva de marxistiske klassikerne sier om de tingene som blir tatt opp i boka. Da kan den gjøre sin nytte. Da kan alle de ærlige progressive folkene som fortsatt er medlem av, eller støtter SV, gjennom studier lære seg at SV er et borgerlig parti som har kommet med sitt spesielle bidrag til den anti-kommunistiske heksejakta som borgerskapet har satt i gang mot AKP(m-l). Samtidig vil de få økt forståelse for den moderne revisjonismens grunnleggende borgerlige og proimperialistiske karakter.

Marcus

Enver Hoxhas umarxistiske filosofi og hva vi kan lære av den

H. Gråtopp polemiserer i denne artikkelen mot filosofien bak de nye politiske linjene til de albanske lederne. Med utgangspunkt i den historiske kampen innafor den kommunistiske verdensbevegelsen mellom metafysikk og marxisme, viser han at de albanske lederne i dag forlater marxismen. De gjentar og rendyrker feil som Stalin gjorde, og som Mao Tsetung har oppsummert og kritisert bl.a. i bind 5. Ved å benekte at det finnes klassekamp og to linjer i det kommunistiske partiet, og gjennom polemikken med KKP, demonstrerer de at de ikke evner å trekke lærdommer av de feil som bl.a. gjorde kontrarevolusjonen i Sovjet mulig.

Alle større politiske kamper henger sammen med ulike verdensanskuelser, ulike filosofier. Dette gjelder også polemikken mellom de albanske lederne og Kinas Kommunistiske Parti. Sjøl om også klassebevisste arbeidere synes at filosofi er vanskelig er det vel verdt å sette

seg inn i de djuptgående filosofiske motsigelsene mellom Enver Hoxha og Mao Tsetung. Når en har gjort det, vil en lettere forstå hvorfor Hoxhas filosofi avler revisjonisme i politikken, og har en skjønt det, blir det lettere å unngå revisjonistiske feil.

HOXHAS METAFYSIKK

INDELING AV FILOSOFIEN

Fra de eldste tider kan filosofien og de ulike filosofiske retningene deles inn i hovedgrupper etter hvordan de svarer på to grunnleggende spørsmål, nemlig:

- 1) Hva er grunnleggende — ånd eller materie? og
- 2) Hvordan forklarer vi utvikling — som økning og minsking eller som en enhet av motsigelser?

Det første spørsmålet deler de filosofiske retningene i idealister og materialister. Idealistene mener at gud eller «verdensånden» e.l. skapte materien, mens materialistene mener at alt er materie i bevegelse og at bl.a. gudstru er et produkt av bestemte samfunnsmessige forhold.

Det andre spørsmålet deler de filosofiske retningene i metafysikk og dialektikk. Metafysikerne forklarer en tings utvikling ut fra ytre påvirkning, mens dialektikerne forklarer den utfra tingens indre motsigelser.

Disse skillelinjene fantes før marxismen. Mange av de gamle greske filosoferne var framtreddende dialektikere, men de var samtidig idealister. Det samme gjaldt den store filosofen Hegel. Han gjorde et banebrytende arbeid for å vise at all utvikling skyldes at alle ting består av motsigelser. Men samtidig trudde han på at ideene styrte verden og endte derfor opp som en støttespiller for reaksjonen.

Først med gjennombruddet for den moderne arbeiderklassen var det mulig å skape en filosofi som forente dialektikk og materialisme. Den dialektiske materialismen blei i første rekke utvikla av Marx og Engels, men også av andre, som den mye mindre kjente arbeideren Dietzgen.

For mange som ikke har studert filosofi kan det være vanskelig å lese et verk som Kapitalen av Marx. Der bruker han nemlig stadig loven om motsigelsens enhet, men uten å forklare sjølve loven. Gang på gang viser han hvordan en ting utvikler seg til sin motsetning, men forutsetningen for å skjønne dette skikkelig er at en skjønner dialektikk.

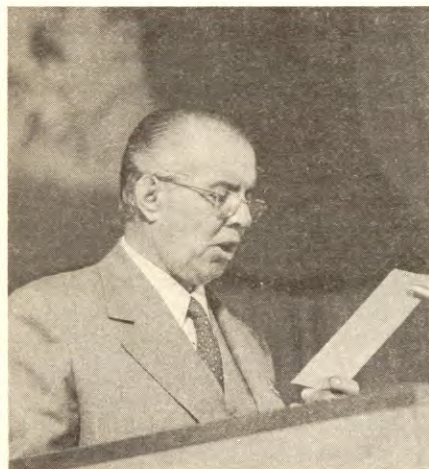
REVISJONISME OG METAFYSIKK

Lenin førte flere politiske kamper der han var nødt til å ta opp filosofiske spørsmål og forklare og videreutvikle Marx' dialektikk. Det største filosofiske skriftet hans er «Materialisme og empiriokritisme». Der viser han hvordan idealismen og tilnærming til idealismen fører til reaksjon i politikken. Denne polemikken var så tilintetgjørende at det har vært uhyre vanskelig å stå fram med åpen idealisme i den kommunistiske bevegelsen etter Lenin. Idealismen har vært der, men som oftest fordekt, som oftest med forsikringer om at «en er da materialist».

Lenin gjorde også banebrytende arbeid for å utvikle dialektikken. Men dette arbeidet er mye mindre kjent. Noe av det finnes bare i korte teser eller skisser. Etter Lenin gikk faktisk forståelsen for dialektikken tilbake i Sovjet og sjøl om Stalin forsvarte dialektikken, spredde han også en god del metafysikk. I partiet blei metafysikken hovedformen for borgerlig filosofi, og en solid plattform for det nye borgerskapet i kampen for statsmakta. En av Stalins feil var at han erklærte at det ikke lenger eksisterte klasser i Sovjet i 1936, og dermed heller ikke klassekamp. Rett før sin død innrømte Stalin at det fantes skarpe motsigelser også under so-

sialismen. Men metafysikken sto sterkt i partiet.

I dag har de nye tsarene reindyrka metafysikken. I lang tid har de angrepet Maos lære om motsigelsen og fordømt den som en «splittelsesideologi». Blant annet har en viss Sobolev skrevet polemikk mot Mao på dette grunnlaget.

REVISJONISTANGREP PÅ MAO

Sobolev er ivrig etter å vise at det som preger motsigelsene under sosialismen er enheten. «Den (enheten) trer i forgrunnen som den mest progressive form for løsning av alle aktuelle ikke-antagonistiske motsigelser.» (Sitert i AKP(m-l)s Grunnkurs 2, Første del, s. 72). «Derfor er kampen for å styrke enheten mellom de motsatte sidene i de ikke-antagonistiske motsigelsene den oppgave som står på første plass under sosialismen.» «Sovjetfolket har vunnet langt fram i kampen for enhet

i samfunnet. Borgerskapet er avskaffet som klasse. Alle de andre klassene og samfunnslagene er sosialistiske i sitt vesen og fortsetter å nærme seg hverandre. Det er på dette grunnlag staten i Sovjetunionen ble hele folkets stat og SUKP ble hele folkets parti.» (Samme sted)

Sobolev og hans oppdragsgivere er rasende på Maos tese om at «motsetningenes enhet er betinget, midlertidig og relativ, mens kampen mellom motsigelser som gjensidig utelukker hverandre, er absolutt». (Mao: Om motsigelsen, Skrifter i utvalg, s. 91) Sobolev skriver: «Derfor betyr enheten for de kinesiske lederne bare stillstand, mens kampen mellom motsetninger og den alene betyr framskritt.» (AKP(m-l) Grunnkurs 2, s. 73)

Dette er sjølsagt ikke bare et angrep på Mao, men også på Lenin, som sa: «Motsetningenes enhet er betinget, midlertidig, forgjengelig, relativ. Kampen mellom motsetninger som gjensidig utelukker hverandre er absolutt, på samme måte som utvikling og bevegelse er absolutt.» (V. I. Lenin: Om dialektikken)

Mao peker på at dialektikkens grunnlov — loven om motsigelsens enhet — også gjelder i det kommunistiske partiet: «Hvis det ikke fantes noen motsigelser i partiet og ikke noen ideologiske kamper for å løse dem, ville partiets liv ta slutt.» (Om motsigelsen, Skrifter i utvalg, s. 69)

Denne tesen er revisjonister i allmennhet og makthaverne i Sovjet i særdeleshhet, rasende på. Sobolev: «Hvis enheten betyr stillstand, og kamp mellom motsetninger er den eneste drivkraften, slik vulgærdialektikken forutsetter, skulle en tro at det avgjørende element også i partilivet er kamp mellom kommunister ...» (Grunnkurs, s. 74)

MAOS KRITIKK AV STALINS FILOSOFI

Mao gir mange positive vurderinger av Stalins evne til å løse mange konkrete motsigelser, men han er svært kritisk til Stalins bidrag til filosofien. Med bind 5 av Maos verker har vi fått en verdifull innsikt i Maos kritikk av Stalins filosofi. Mao påviser at Stalin gjorde flere metafysiske feil. Den største var antakelig at han ikke tok utgangspunkt i Lenins tese om at loven om motsigelsens enhet er dialektikkens grunnlov, men derimot stilte opp «fire hovedtrekk» for dialektikken. Ingen av disse «hovedtrekka» gjør det klart at alt har to sider som står i motsetning til hverandre og er knytta sammen, og at det derfor er både enhet og kamp i alle motsigelser. Denne feilen blir satt på spissen i ei bok som blei gitt ut under Stalin, nemlig «Kort filosofisk ordbok», der det hevdas at «Det kan ikke være noen identitet mellom krig og fred, mellom borgerskap og proletariat, mellom liv og død og andre liknende foreteelser fordi de er i grunnleggende motsetning til hverandre og utelukker hverandre gjensidig.» (Sitert etter bind 5 av Maos Verker i Utvalg, s. 379) Mao avviser dette metafysiske synet og sier blant annet: «Om det ikke brygger opp til krig i fredstid, hvordan kan det da være mulig at den plutselig bryter ut? ... Om ikke liv og død kan bli omforma til hverandre, kan dere da være så snille å fortelle meg hvor det levende kommer fra?» (Samme sted, s. 379—380)

ENVER HOXHAS FILOSOFI ER METAFYSISK

Dette får greie seg foreløpig som ei inn-

føring i den store kampen om filosofien, og det får være en liten påminnelse om Mao Tsetungs store bidrag til marxistisk filosofi. Vi skal nå vende oss til hovedemnet for denne artikkelen, nemlig Enver Hoxhas filosofi. Leseren vil etter hvert se at den i prinsippet følger samme spor som Sobolev, at den holder fast ved og utvikler ei feilaktig side ved Stalins filosofi. Dermed vil leseren se hvordan Hoxhas metafysikk er grunnlaget for den revisjonistiske politikken som de albanske lederne nå utvikler.

Vi vil anbefale leserne å studere Enver Hoxhas beretning til APAs 7. kongress. Det er et lærestykke ved negativt eksempel på metafysikk. Her kan vi bare sitere noen få utvalgte prøver på denne tenkningen:

«Leiarskapen til partiet er ein og udeleg.» «Brodden i striden for å styrkja og gjera den leiande rolla til partiet meir fullkomen ...» (s. 76)

Her fritar Hoxha en foreteelse, nemlig partiets ledelse, fra dialektikkens grunnlov. Den deler seg nemlig ikke i to, men er derimot «ein og udeleg». Dette skaper et problem, når han seinere skal argumentere for at partiets ledelse skal styrkes. Noe som ikke deler seg i to er sjølsagt fullkomment og kan dermed heller ikke forbedres. Han løser dette ved å stille opp motsigelsen mellom fullkommen og «meir fullkomen». Dette meningsløse motsetningsparet har en nøyaktig parallell i det svenske sosialdemokratiet. De hadde i årevis fylka seg bak parolen «Jämlikhet» (likhet), men siden de hadde regjeringsmakta ønska de å få fram at de hadde sørga for likhet, samtidig som de skulle gjøre det enda bedre. De lanserte derfor parolen «Ökad jämlikhet» ... Åssen noe som er likt, skal bli mer likt had-

HOXHAS METAFYSIKK

de de ingen forklaring på, og parolen forsvant etter ei tid. Nå har den gjenoppstått i ny drakt: «meir fullkommen».

Hoxha snakker ganske visst om klassekamp, men ikke om at det finnes fiendtlige klasser i Albania, eller om kamp mellom to linjer i partiet. Klassekampen blir derfor en kamp mot agenter og fiendegrupper: «At fiendeverksemnda til desse gruppene vart gjort til inkjes, har gjort den ideologiske og organisatoriske ein-skapen i partiet meir monolittisk og militant.» (samme sted, s. 78) At en enhet kan bli mer militant godtar vi. Men at partiet kan bli «meir monolittisk ...»? Partiet var monolittisk og er blitt enda mer monolittisk. Det som har skjedd i mellomtida i denne monolitten er at noen medlemmer av sentralkomiteen er henretta og andre ekskludert og fordømt. Ideen om «monolittisk enhet» svarer ikke til virkeligheten noe sted, ikke heller i Albania. I likhet med einhjørningen og kyklopen hører den til fantasiverdenen.

Dette fantasifosteret er dessuten importert fra Sovjet, og Mao kritiserte det så tidlig som i 1957. Han sa: «Det ser ut til at noen mener at folk blir helgener uten uoverensstemmelser eller uenighet så snart de går inn i kommunistpartiet, og at partiet ikke kan analyseres, det vil si at det er monolittisk og ensarta, og at det derfor ikke er behov for samtaler.» (Verker i utvalg, bind 5, side 529)

Mao viste at forestillinga om «monolittisk enhet» var i motstrid til dialektikken og fortsatte:

«Noen sier at det «fins» motsigelser i det sosialistiske samfunnet, men jeg mener at det er en gal måte å si det på. Poenget er ikke at det fins motsigelser, men at det vrirmler av motsigelser. Det fins ikke noe sted der det ikke er motsigelser, og

det fins heller ikke noen person som ikke kan analyseres. Å tru at en ikke kan analyseres er å være metafysisk.» (Samme sted, s. 530)

BARE EI LINJE I PARTIET?

Mao har vist at så lenge det finnes klasser og klassekamp, vil denne kampen gjenspeile seg i det kommunistiske partiet. Dette er en objektiv lov. Det er kamp mellom to linjer uansett hva partiledelsen eller hvem som helst måtte ønske. En slipper ikke unna problemet ved å nekte for at det finnes. Det en må gjøre er å anerkjenne kampen mellom to linjer og så føre den på riktig måte, slik at ikke den gjerne linja seirer.

Som vi så likte ikke Sobolev og sovjet-revisjonistene dette, og det gjør heller ikke Enver Hoxha:

«Det (partiet) har og har berre hatt ei line — den marxist-leninistiske lina — og denne har det truge forsvart og sett ut i livet med fast vilje.» («Melding til det 7. landsmøtet», s. 78)

HOXHAS METAFYSIKK

Dette er polemikk mot Mao, og i innhold skiller den seg ikke fra Sobolevs kritikk. Forestillinga om at det ikke finnes to linjer i partiet er livsfarlig og fører til en politikk som er deretter. For når motisegelser likevel dukker opp som resultat av objektive forhold, vil tilhengerne av Hoxhas metafysikk bli nødt til å forklare det som noe abnormt, noe sjukt. Siden det ikke finnes noen kamp mellom to linjer må opposisjonen være agenter for fremmede makter og metoden for å løse problemet er ikke å føre en omfattende linjekamp, men å bruke straffeloven.

I det «åpne brevet» fra de albanske lederne til Kinas Kommunistiske Parti fordømmer de i forbifarten Maos lære om å la «hundre blomster blomstre». Etter deres mening er dette «prinsippløst», «eklektisk» og «opportunistisk». Denne kritikken bygger på forestillinga om «ei linje». Vi lar Mao svare: «Vi holder oss til begrepet om motsetningenes enhet og bruker politikken med å la hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides. Når velluktende blomster blomstrer, vil dere nødvendigvis finne at det vokser giftig ugras. Dette er ikke noe å være redd for, under bestemte vilkår kan det til og med vendes til en god ting.» «Vi har nå bestemt oss for å øke opplaget av Nyheter til etterretning fra 2000 til 400 000, på denne måten kan folk både innafør og utafør partiet lese det. Dette er et tilfelle med at et kommunistparti sprer ei avis for imperialismen, ettersom avisa til og med inneholder reaksjonære uttalelser som bakvasker oss. Hvorfor gjør vi dette? Hensikten er å legge fram giftig ugras og det som er umarxistisk og det som er anti-marxistisk for kameratene våre, for massene og de kjente demokratiske personene, sånn at de kan bli herda.

Ikke lås ned disse tingene, for da vil de bli farlige. På denne måten er framgangsmåten vår forskjellig fra Sovjetunionens. Hvorfor er det nødvendig med vaksinasjon? En mann får en virus innpoda i kroppen på kunstig måte, for å føre «bakteriologisk krigføring» mot han. Slik at han skal få motstandskraft. Når vi offentliggjør Nyheter til etterretning og annet negativt læremateriell er det «vaksinerer» for å øke den politiske motstandskrafta til kadrene og massene.» (Verker i utvalg, bind 5, s. 380—381)

Hva slags parti blir sterkest, Maos type eller Hoxhas? Etter Maos prinsipper blir medlemmene og folkemassene trenet i en åpen kamp med det feilaktige. De blir herda og lærer å se forskjell på giftig ugras og duftende blomster. Etter Hoxhas modell blir medlemmene og massene uten motstandskraft mot feilene. De er ikke vaksinert. Å gå imot linja om «hundre blomster» er i virkeligheten å gå inn for linja med «ett giftig ugras».

Kontrarevolusjonen seira i mange tidligere sosialistiske land. Mao trakk de nødvendige lærdommene av dette. En av dem er teorien om kamp mellom to linjer:

«Det grunnleggende problemet med noen øst-europeiske land er at de ikke har gjort noe godt arbeid med å føre klassekamp, og at de har latt så mange kontrarevolusjonære gå løs. De har heller ikke øvd proletariatet sitt opp i klassekamp for å hjelpe dem til å lære seg hvordan de skal trekke klare skillelinjer mellom folket og fienden, mellom rett og galt og mellom materialisme og idealisme. Og nå må de høste som de har sådd, de har stilt seg sjøl i skuddlinja.» (Samme sted, s. 353)

«Dere forbyr folk å streike, å komme med et bønneskrift, eller å komme med

HOXHAS METAFYSIKK

ufordelaktige bemerkninger. Dere tyr ganske enkelt til undertrykking i alle tilfeller, helt til dere en dag blir en Rakosi (ungarsk partileder, styrta av de kontrarevolusjonære i 1956, vår anm.). Dette gjelder både innafor og utafor partiet. Når det gjelder merkelige utsagn, underlige hendinger og motsigelser er det bedre å få dem avdekka. Motsigelser må bli avdekka og løses etterpå.» (s. 386)

Denne historiske oppsummeringa gjorde Mao for over 20 år sia. I dag ser vi hvordan de albanske lederne med utgangspunkt i sin metafysikk gjør akkurat det som Mao advarte mot, og at de gjør det på tross av at de kjenner Maos oppsummering. Dette er skjebnesvangre feil for det albanske partiet og den albanske staten.

METAFYSIKK PÅ ALLE OMRÅDER

Hoxhas metafysikk står fram på alle områder, ikke bare når det gjelder forhold i partiet eller staten. Hele den albanske polemikken mot Kinas utenrikspolitikk er et sammenhengende angrep på dialektikken. I følge dem er forholdet mellom supermaktene stillestående, ingen styrkes og ingen svekkes (og særlig svekkes ikke USA). Reaksjonære statsledere har bare ei side og kan aldri gjøre noe progressivt. Små og store imperialismakter er akkurat det samme. Det trekkes ikke noe skille mellom aggressor og offer for aggresjon, ikke mellom undertrykte og undertrykkere, bare mellom proletariat og borgerskap. Det er *en* motsigelse i verden som

betyr noe, og det er denne ene. Ingen andre motsigelser har noen interesse. Dette er metafysikk på utenrikspolitikkens område, og den kan bare føre til ulykker for dem som prøver å praktisere den.

Det er sjokkerende for mange som har sett opp til Albania å se hvor langt de albanske lederne har bevega seg ut i revisjonismen. En av årsakene må finnes i metafysikkens sterke stilling i det albanske partiet. Det er aldri tatt noe grundig oppgjør med den. På et tidspunkt, dvs. rundt den 6. albanske partikongressen, så det ut som om Maos tese om klassekamp under sosialismen var i ferd med å trenge inn. Maos verk «Om motsigelsen» har vært obligatorisk studiemateriale, så mange har sikkert lært en god del dialektikk. Men oppgjøret med ensidigheten og metafysikken kom ikke. Etter ei tid blei disse tendensene tvert om styrka, med de tragiske og vidtrekkende konsekvensene som det trakk med seg.

Dette bør være en advarsel til alle og ikke minst til klassebevisste arbeidere som synes at filosofi er noe uforståelig, om at filosofien er viktig og at den angår arbeiderklassen. Står vi uten Maos dialektiske materialisme er vi i virkeligheten hjelpeløse i kampen mot revisjonismen. Da hjelper det lite om vi så har verdens beste vilje. Om metafysikk og ensidighet får herje fritt, blir vi et lett bytte for revisjonismen. Bind fem av Maos verker er fullt av skarp og god polemikk mot metafysikk og idealisme. Boka kan derfor ikke studeres ofte nok. Hva med å gå i gang nå ...?

H. Gråtopp

Plan for AKP(m-l) fram til 1980

REIS KAMPEN MOT KRISA STYRK PARTIETS INNFLYTELSE I ARBEIDERKLASSEN

Om partiets oppgaver i tida framover.

Sentralkomiteen har vedtatt en ny plan for tida framover. Vedtaket bygger på ei oppsummering av det året som har gått og situasjonen i klassekampen.

SITUASJONEN I KLASSEKAMPEN NASJONALT OG INTERNASJONALT

Den kapitalistiske verdensøkonomien har ikke makta å komme ut av krise. Sjøl de landa som har hatt oppgang har enorme tall på arbeidsløse, lønningene synker og fabrikker legges ned. I samband med denne krise har Norge fått sin mest omfattende krise etter den 2. verdenskrigen. Det såkalte velferdssamfunnet er virkelig på full fart ut og blir raskt erstatta av en stadig åpnere undertrykking og utbytting. De sosiale og økonomiske framgangene som arbeiderklassen oppnådde på 50- og 60-tallet er i ferd med å bli tatt fra den igjen. Kapitalistklassen har starta en offensiv mot levevilkåra til det arbeidende folket, og det er særlig i form av arbeidsløshet, lønnsnedslag og nedskjæring av de sosiale ytelsene. Denne økonomiske offensiven går hand i hand med en politisk offensiv, der stadig flere demokratiske rettigheter blir angrepet.

Arbeiderklassen og dens strategiske allierte står derfor i en utprega forsvarsposisjon, der det i hovedsak er snakk om å forsvare det som er oppnådd.

PLAN FOR AKP(m-l)

Det betyr ikke at en skal unnlate å kjempe for framganger overalt hvor dette er mulig. Men i de fleste tilfellene vil kampen dreie seg om å hindre tilbakegang. Når vi sier at det er en forsvarskamp, betyr det ikke at den skal føres reint defensivt. Det er viktig å prøve å komme på offensiven i de ulike kampene for å tvinge reaksjonen på retrett. Men likevel er det slik i klassekampen som helhet at det er kapitalistklassen som angriper og arbeiderklassen som forsvaret seg. Det er partiets oppgave å stille seg i spissen for denne kampen og utvikle strategien og taktikken for den og kampformene.

Internasjonalt er sosialimperialismen mer på offensiven overfor USA enn noen gang. Land etter land blir offer for Sovjets militære aggresjon. Angola er fortsatt offer for okkupasjon og sosialimperialistisk undertrykking. Zaire er blitt invadert to ganger. Folkene på Afrikas Horn bombes daglig av Sovjets støttespillere. Sovjet har gjennomført kupp i Afghanistan og Sør-Jemen og forsøkt seg på kupp i Sudan, Somalia og Nord-Jemen. Dette betyr at Sovjet liksom Hitler-Tyskland har satt igang forspillet til en ny imperialistisk verdenskrig. I det siste har Sovjet også for alvor sikra grepet sitt i Vietnam og stått bak invasjon i Kampuchea.

USA-imperialismen treffer tiltak for å sikre sine utbytterinteresser. Sjøl om disse tiltaka er prega av at USA er på defensiven, betyr det at rivaliseringa mellom *de to supermaktene blir skarpere og at den imperialistiske krigen rykker nærmere.*

Partiet har et historisk ansvar for å mobilisere det norske folket mot krigen og de to supermaktene. Særlig er det viktig at vi går i spissen for å avsløre sosialimperialismen og legge alle mulige hindringer i veien for Sovjets krigsplaner. Denne kampen må bygge på Maos vitenskaplige tese om tre verdner og på vår konkrete analyse av Norges stilling mellom supermaktene. Den ideologiske kampen mot alle slags moderne-revisjonistiske angrep på Maos teori er en viktig del av kampen mot supermaktene.

Sovjets offensiv på sørflanken av Europa har spesielt stor betydning for Norge, som utgjør nordflanken. Akkurat som folkene på Afrikas Horn har en viktig oppgave i å slå tilbake Sovjets aggresjon der, er det vår plikt overfor verdens folk å reise kampen mot Sovjets offensiv i nordområdene.

DEN TAKTISKE SITUASJONEN

Vi slo fast i vår at den taktiske situasjonen er gunstig, og utforma en 1. mai-taktikk utfra dette. 1. mai beviste at vi hadde rett, og tida som har gått etterpå har vist at situasjonen fortsetter å utvikle seg positivt.

PLAN FOR AKP(m-l)

Splittelsen i borgerskapet om utenrikspolitikken og spesielt forholdet til Sovjet fortsetter, sjøl om den ikke har tatt noen dramatisk vending. Blant de vanlige tilhengerne til alle de store borgerlige partiene finnes det en økende motstand mot sosialimperialismen som bør kunne utnyttes fordelaktig.

Motsigelsene mellom fløyene i DNA, mellom de øvre og de nedre sjikta av arbeideraristokratiet og mellom ledelsen og medlemmene skjerpes. Dette gjelder både utenrikspolitikken og krisepolitikken. Ved å konsentrere angrepet mot de mest reaksjonære og være villige til allianser er det mulig å utløse bevegelse blant deler av arbeiderklassen som ennå lytter mer til deler av arbeideraristokratiet enn til oss.

SV-revisjonistene er fortsatt i krise. Ledelsens støtte til sosialimperialismen støter mot en økende motstand mot Sovjet blant medlemmene. Dette ga seg uttrykk i at SV-ledelsen for å holde på medlemmene sine var nødt til å ta med paroler som til en viss grad retta seg mot Sovjet 1. mai. Den åpna støtta til sosialimperialismen er blitt kompromittert. SVs tidligere styrke i industriarbeiderklassen har blitt drastisk redusert og gjort AKP(m-l) til den ubestridte ledelsen i opposisjonen mot DNA/LO-ledelsen. SVs styrke er nå først og fremst blant de intellektuelle, og delvis på områder der vi er svake. Dette er en negativ faktor som vi må ta sikte på å endre.

Taktisk sett er det en viktig fordel at streiker og aksjoner er blitt mye mer legitimert i arbeiderklassen enn hva de var i 60-åra og tidlig i 70-åra.

Det viktigste negative trekket i den taktiske situasjonen er at den marxist-leninistiske bevegelsen er svakere blant studenter og skoleelever enn den var tidlig i 70-åra.

Det er også et negativt trekk at den utmerka avisa vår, Klassekampen, kommer ut til altfor få. Når vi ser hvor stor virkning dagsavisa har for å skape en progressiv opinion er det klart at vi her har ikke bare et strategisk våpen, men et taktisk våpen som vi bruker altfor lite.

Utviklinga av motsigelsene i samfunnet går i flo og ebbe. Det er ikke sikkert at den positive taktiske situasjonen som vi har i øyeblikket vil vare i svært lang tid. Derfor gjelder det å utnytte den maksimalt nå. Mulighetene for forskjellige typer enhetsfront og aksjonsenhet er til stede, og partiet må bli dyktigere i å utnytte dem.

SITUASJONEN I PARTIET

AKP(m-l) har stått imot angrepene på Maos teori om tre verdner og forsøkene på å skape en internasjonal opportunistisk blokk med brodd mot Kina og Mao Tsetungs tenkning. Dette har lyktes på tross av at an-

PLAN FOR AKP(m-l)

grepa kommer fra folk som vi tidligere har hatt stor respekt for. Dette viser at partiet står fast på prinsipper og har en sjølstendig analyse av verdenssituasjonen som gjør oss i stand til å ta stilling til nye ting som kommer opp uten å vakle over i revisjonismen.

Det er et faktum at AKP(m-l) er en viktig politisk kraft i den norske klassekampen. Det er et faktum at partiets framgang blir lagt merke til internasjonalt. En svært viktig årsak til at det er slik er at vi alltid forsøker å anvende marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning på de konkrete forholda i vårt eget land. En annen årsak er at vi har tatt vare på partiets enhet. Vi fører en demokratisk meningskamp i partiet og det dukker stadig opp kamp mellom to linjer. Dette er helt nødvendig for partiets liv. Men til nå har vi evna å forene dette med å holde på partiets enhet. Denne stilen må vi holde i hevd.

Partiet er nå større enn noen gang på grunn av en vellykka rekrutteringskampanje. Samtidig som vi vil fortsette å øke medlemstallet, må vi nå i større grad enn tidligere legge vekt på skoling og kaderfostring. Ved å høyne nivået vårt kan vi mangedoble kreftene våre.

Byråkratismen finnes fortsatt i partiet og fra ledelsens side er det nødvendig med mer sjølkritikk og å være mer aktiv i å lære av medlemmene og ta vare på deres erfaringer. For hele partiet er det nødvendig å knytte nærmere kontakter med massene uten for mange byråkratiske hindringer. Det er nødvendig med ei kraftig økning av abonnenter og laussalg av Klassekampen for ikke å sette dagsavisa i fare.

Det finnes også andre problemer i partiet og det finnes distrikter der problemene for ei tid er ganske store. Men så lenge vi innser at problemene er der og bruker kritikk og sjølkritikk til å løse dem er det ingen problemer som er verre enn at vi kan handskes med dem. Utfra de indre forholda i partiet er det derfor helt forsvarlig å sette eksternt arbeid over internt arbeid i den perioden på mer enn 1 ½ år som står foran oss. Den viktigste interne oppgava er skoling og kaderfostring. Bedringa av metodene for ledelse må vi ta sikte på å oppnå i tilknytning til de eksterne oppgavene vi setter oss.

HOVEDOPPGAVA: ARBEIDERKLASSEN OG KRISA.

Sentralkomiteen har vedtatt følgende hovedmålsetning for planperioden: «Å øke partiets innflytelse i arbeiderklassen, utløse kamper, utvikle flere kampforeninger, vinne mange nye posisjoner og bygge ut partiet kraftig på arbeidsplassene.» Dette betyr at vi på en helt annen måte enn hittil skal rette kreftene inn på arbeiderklassen og forbedre vårt arbeid på

PLAN FOR AKP(m-l)

arbeidsplassene. I det året som har gått har vi oppnådd en del pene framganger uten å prioritere det hardt. Det viser hvilke muligheter som eksisterer.

Å øke partiets innflytelse i arbeiderklassen. Det betyr å arbeide mye mer systematisk enn til nå med å vinne oppslutning om partiets politikk i klassen. Det betyr å gå ut med mer forklaringer av vår analyse av krisa og vår linje for kampen. Det betyr å være flinkere til å lytte til arbeiderklassen og ta til oss riktig kritikk som arbeiderne kommer med og bli flinkere til å møte de borgerlige arbeiderledernes politikk med konkrete argumenter. Det betyr å utvikle politikken vår mer allsidig og gjøre agitasjonen for sosialisme i Norge mer levende. Det betyr å vinne større deler av arbeiderklassen for motstand mot de to supermaktene og spesielt Sovjet.

Å utløse kamper. Det betyr at vi på samme måte som nå, bare mer systematisk må forberede grunner for kamp i klassen og legge opp en riktig strategi og taktikk for de enkelte kampene. Særlig er det viktig å utvikle gode eksempler på kamp mot krisepolitikken, bl.a. mot nedleggelser. Vi må diskutere nye aksjonsformer i arbeiderklassen for å ramme klassefineden mer effektivt. Vi er bare for å utløse kamper som arbeiderne det gjelder ønsker å føre sjøl. Vi må også legge vekt på å oppnå resultater gjennom kampen.

Å utvikle flere kampfagforeninger. Det finnes alt noen fagforeninger som er klassekampforeninger. Vi må spre erfaringene fra disse fagforeningene og vise hvordan det går an å bryte med den arbeideraristokratiske tradisjonen og samtidig kvitte seg med «barnesjukdommer» som resolusjonskvern o.l. Dette krever også faglig skolering av våre tillitsmenn og av progressive tillitsmenn utafor partiet.

Å vinne mange nye posisjoner. Det er en stor styrke for arbeiderklassen å ha kommunistiske og revolusjonære tillitsmenn som er lojale mot arbeiderklassens interesser og aldri svikter dem. Vi må vinne økt oppslutning for dette synet i klassen, blant annet gjennom de kommunistiske tillitsmennenes eksempel. Vi er motstandere av kuppmetoder og ønsker bare å ta tillitsverv på grunnlag av en demokratisk avgjørelse blant arbeiderne. Vi må fortsette å vise at den anti-kommunistiske «fei-dem-ut»-kampanjen er retta mot arbeiderklassens interesser. Vi må utvikle massestøtten til kampen mot yrkesforbud.

Å bygge ut partiet kraftig på arbeidsplassene. Dette betyr å vende oppmerksomheta mot partilaga på arbeidsplassene og arbeide målbevisst med å oppsummere erfaringene der og bruke krefter på å bygge dem ut. Til nå har dette viktige arbeidet fått en altfor stemoderlig behandling i partiet. Å utvikle partipropagandaen, fostre kaderen på arbeidsplassen og rekruttere i større omfang på arbeidsplassene må vies større oppmerk-

PLAN FOR AKP(m-l)

somhet. Det er også viktig å bygge ut partiet på steder der vi ikke allerede er organisert.

Fordi planen går over så lang tid er det klart at det konkrete innholdet i hovedoppgava vil skifte noe. Utviklinga av den økonomiske situasjonen og endringer av konjunktorene vil også kreve at de konkrete kampoppgaver må bli forskjellige fra tid til annen. Det er også svært viktig at distriktstyrer og lag legger konkrete planer for hva som skal oppnås til forskjellige tidspunkter ut fra de lokale forholda.

HVORFOR ABONNERE PÅ RØDE FANE?

- Fordi du får seks nummer i året rett i postkassa!
- Fordi du sparer penger!
- Fordi du hjelper til med å holde oss sjølberga — abonnentene er vår økonomiske støttepilar!
- Fordi du trenger RØDE FANE — dessuten er 60 kroner året svært billig!

Jeg/vi vil abonnere på Røde Fane fra nr. .../78, og betaler når første nummer kommer.

Gruppeabonnement, oppgi antall .....

Send slippet til Røde Fane, boks 2046, Grünerløkka, Oslo 5.

Navn .....

Adresse .....

.....

Postnr./sted .....

Debatt & kritikk

Språkdebatt

Vi held her fram med måldebatten som starta i forrige nummeret av Røde Fane. Utgangspunktet var en diskusjon mellom Olaus og K.G. om prinsipielle spørsmål i språkhistoria, tilhøvet mellom dansk og bokmål og synet på fornorsking av bokmålet. I dette innlegget tar A.C. opp noen merknader til K.G. sitt innlegg. Hun hevder at det meste av det bokmålet som blir skreven i dag ligg nærare opp til det danske målet enn det norske. Hun presiserer at parolen om nynorsk som einaste riksmål i LANDET er sjåvinistisk avdi den ikkje tar omsyn til nasjonale minoriteter i landet, t.d. samane. Derimot er parolen om nynorsk einaste skriftmål for den norske NASJONEN rett. Hun hevdar til slutt at det bør være ei kam-

poppgave for ALLE å lære seg nynorsk.

I neste nummer følgjer vi opp diskusjonen med eit nytt innlegg frå Olaus.

Til måldebatten i Røde Fane

Fire merknader til KG

Eg er samd med K.G. i at det er rett og arbeida for nynorsk som skriftmål for alle nordmenn og at vi mellombels må gå inn for at bokmålet vert skrive så norsk som råd.

Men som K.G. er inne på, har ikkje proletariatet statsmakta enno. Og det gjer at mesteparten av det bokmålet som *faktisk vert skrive*, er mykje meir dansk-prega enn den danskaste enden av bokmålsnormalen.

Skriv Aftenposten dansk med norske innslag, eller omvendt?

Dette er eit viktig spørsmål, for målet i Aftenposten er målet til Høyres Presseforbund, og det er temmeleg mange aviser som ligg under det. Aftenposten fordanskar konsekvent dei norske orda dei ikkje kan koma utanom, t.d. vert *nemnda* (komite, utval) til *nevnden*. Eg meiner det ikkje kan vera tvil om at Aftenposten skriv meir dansk enn norsk i rettskriving og bøyingsystem. Så står vi att med sjølve målføringa — eg les ikkje Aftenposten til dagleg, men har eit inntrykk av at det har vore noko oppmjuking der dei siste åra. Like vel meiner eg at Aftenposten skriv mest dansk, og ikkje mest norsk. Kva seier du, K.G.?

Er bokmålsforma mest norsk?

Og så var det bokmålet slik det vert skrive innanfor normalen, då. Og då kan det vel hjelpa med ei saksopplysning: Nemleg, kva er rettskrivingsnormalen?

Rettskrivingsnormalen gjeld berre for staten. Det vil seia at han gjeld for alle slags offentlege utgreiingar og papir, ned til brev frå tilsette i stat, fylke og kommune. Han gjeld då og sjølvstakt for skulen.

Han gjeld ikkje for heile det private næringslivet. Eg veit ikkje om han gjeld for den delen av industrien som er stats-eigd, men eg tvilar på det, avdi desse verksemdene førebels ikkje er underlagt lov om målbruk i statstenesta. Han gjeld ikkje for pressa, organisasjonane (t.d. LO) forlaga, og sjølvstakt ikkje for nokon einskildperson privat. Vi kan bruka rettskrivingsnormalen om vi vil, men vi *må* ikkje.

Vi skal vera klar over at nett dette er hovudvåpenet til dei som vil halda rettskrivingsnormalen så dansk som råd, nemleg mesteparten av den delen av borgarskapet som ikkje soknar til DNA. Dei kan seia med triumf i røysta: Det hjelper ikkje om ungane lærer å skriva boka, sola, jeg har kasta, rein, røyk, for når dei

SPRÅKDEBATT

skal ha arbeid må dei læra *vår* rettskriving frå Øverlands blå ordliste! Her låg grunnen til at 1959-normalen slo døra opp for meir dansk og kutta ut ein del norske former.

A-pressa og heile statsapparatet held seg i den danskaste enden av rettskrivingsnormalen — både for nynorsk og bokmål — og vel så det. Når det gjeld rettskriving og bøyingssystem, er eg i tvil om denne enden av normalen kan kallast mest norsk, men eg trur ikkje det. Så står vi att med sjølve uttrykksmåten.

Som du forstår, K.G., vert dette eit spørsmål om kriterier, skiljeteikn. Og dette spørsmålet reiste seg for godt over hundre år sidan, nemleg då den første utgåva at Asbjørnsen og Moes eventyr kom. Dei var skrivne på dansk, men heile *seiemåten* var så norsk at det lyste av kvar line. Eg meiner at det er rettskrivinga og bøyingssystemet som er det avgjerande, nett avdi *seiemåte* går an å overføra frå eit mål til eit anna når dei er nærskylde. Konklusjonen min vert altså at den overveldande megnda av skriftleg bokmål som vert produsert, er mest dansk, dvs. norsk-dansk. Og eg meiner at det er norsk-dansken som i praksis er opplæringsmål i skulen, frå første klasse og oppover. Eg veit det finst målmedvitne lærarar som tek utgangspunkt i dialekta innanfor bokmålsområda, men eg trur no dei er i mindretal førebels. Kanskje nokon grunnskulelærar kan utfylla biletet her? Eg veit og at elevar i den høgare skulen som skriv bokmålet så norsk som råd, må rekna med rikeleg med raudt i bøkene. Endå om dei held seg vel innanfor det som er «lov» i normalen.

Eg er samd med K.G. i at vi har gode forfattarar som skriv mest norsk sjølv om dei tek utgangspunkt i bokmålet.

Men dei er få, og dei har enno ikkje avgjerande innverknad på korleis bokmålet faktisk vert skrive. Sjølv om dei har stor innverknad av di dei gjev førebilete.

Når det gjeld forfattarane, meiner eg du må ta med at Prøysen skreiv mest og best på dialekt. Og då skrev han *norsk*, K.G. Ikkje noko blandingsmål der.

Du gjev ein del døme på korleis bokmålet er blitt fornorska. At ein del hokjønnsord er tekne opp, ein del verbøying er fornorska, det er innført diftongar (ei, øy, au) i rettskrivinga osb. Ja, noko er innført som regel, men svært mykje er valfritt, t.d. er det berre om lag 50 ord som *må* ha hokjøn. Difor meiner eg det ikkje går an å seia at bokmålet i dag er norsk med danske innslag. Det er *høve til* å skriva norsk med danske innslag. Men det vanlegaste er å skriva dansk med norsk innslag, meiner eg, og det er det staten har som politikk at vi skal gjera.

Dette punktet meiner eg er eitt av nøkkelpunktta i måldebatten, og grunnen er denne: Skulemålsrøystingane.

Når foreldra vel skulemål for ungane ved krinsrøystingar, vel dei då mellom norsk og dansk med somme norske innslag, eller vel dei mellom to slags måtar å skriva norsk på? Eg meiner dei vel mellom norsk og dansk, som dei har gjort sidan 1892. Og det trass i 1938-fornorskinga. Kva meiner K.G.

Tre mindre punkt til slutt:

Nynorsk einaste riksmål i landet er ein sjävinistisk parole

Først noko som eg trur må vera ein glipp frå K.G. si side. Han skriv at mange målfolk har gjeve opp målsettinga med *nynorsk som einaste riksmål i landet*. Eg går ut frå at han meiner *nynorsk som ei-*

SPRÅKDEBATT

naste skriftmål for den norske nasjonen. Men det er ikkje heilt det same. Riksmål tyder etter min forstand offisielt mål, *ri- ket* sitt mål. I Noreg finst det fleire nasjo- nale minoritetar, nemleg samane, som har budd der dei bur i uminnelege tider, og minoritetar som er komne seinare (si- gøyningar, ulike grupper framandarbeida- rar). Målet deira bør sjølvstøtt ha offisiell status! Eg meiner vi burde hatt frimerke og pass og alt med i alle fall norsk og *så- misk* tekst, som merke på at samisk og var offisielt godkjent mål i det norske riket! For ikkje snakka om læremiddel, til- bod i radio og fjernsyn osv. Difor er eg mot parolen *nynorsk einaste riksmål i landet* — den er sjåvinistisk og urett. Men eg er sterkt for at nynorsk skal verta einaste skriftmål for den norske nasjonen. Som sagt, eg trur ikkje at K.G. og eg er usamde her. Det er *bra* at målorganisa- sjonane ikkje har vedteke at dei vil ha nynorsk som einaste riksmål. Heldigvis har dei og vedteke at dei går inn for nynorsk som einaste skriftmål for den norske nasjonen. Men K.G. har heilt rett i at det var — og er — motstand mot det.

Kven skal skriva nynorsk

Og så eit siste ord om personleg mål- val.

Dei som innførte nynorsk som skrift- mål i Noreg, hadde alle lært dansk, rein dansk, i utgangspunktet. Førordet til Aasens norske grammatikk frå 1864 — eit sentral stridsskrift for norsk mål — er på dansk. Vinje, Garborg, til og med

Bjørnson, i ungdommen, lærte seg norsk lenge etter at dei hadde vent seg til å skri- va dansk.

Difor synst eg eigentleg ikkje det held å seia at ein ikkje kan nynorsk av di ein ik- kje har lært det på skulen. Eg lærte det ikkje på skulen, eg heller. Eg sette meg til med det etter at eg vart vaksen og fann ut at det var rett å gå inn for nynorsk i No- reg.

No er det ikkje alle som har høve til å bruka tid på å læra seg nynorsk, og det må ein godta. Men ein god del av dei som kunne brukt tid på det, gjer det ikkje av di dei synst det er for mykje bry — og gammal vane er vond å venda.

Tenk dykk om. Er det verkeleg for my- kje bry å læra norsk skikkeleg? Er det verre for oss enn det var for folk i førre hundreår?

Eg ville svara nei på båe spørsmål. Det er ikkje noko strev eg har hatt så mykje att for som at eg lærte meg nynorsk. Ik- kje først og fremst av di eg lærte ei rett- skrivning som høvde i hop med målføret mitt. Men av di det var arbeidet med å læra nynorsk som gjorde at eg verkeleg vart glad i det norske målet.

Vi har eit umåteleg rikt, vakkert og ut- trykksfullt mål som vi brukar munnleg kvar dag, og som berre ventar på å bli skriva — slik at tanke og uttrykk kan bli eitt.

Eg vil oppmoda K.G. til å ta det løftet, og læra seg nynorsk. Og vona at fleire følgjer etter!

A.C.

Kvifor ikkje ein kommunistisk internasjonale?

Spørsmål til AKP(m-l) ved redaksjonen i Røde Fane

Ja, kvifor organiserer ikkje dei kommunistiske partia (KP) seg i ein kommunistisk internasjonale?

Etter kvart som krigsfaren og klassekampen aukar i verda tek borgarskapet av alle slag i bruk stadig sterkare skyts mot kommunismen. Dei spreier rykter og usanningar for å splitte dei kommunistiske partia, spele dei ut mot kvarandre osb.

Ein kommunistisk internasjonale kunne smi einskapen mellom dei kommunistiske partia og organisasjonane til eit viktig våpen i kampen mot revisjonistane og det tradisjonelle borgarskapet. Ein kunne løyst motsigelsene som finst om verdsituasjonen, synet på den 3. verda o.l. innfor ein slik organisasjon.

Denne internasjonale må sjølvsagt byggje på dei rønslene som den 3. internasjonale hausta og ta omsyn til den ulike historiske bakgrunnen for kvart ein-skild land og KP. Men me kommunistar er fyrst og fremst internasjonalar og

me kjempar for «revolusjon i heile verda». Kvifor skal KP og proletariatet ikkje være underlagt ein einskapeleg leiing, kvifor sluttar den demokratiske sentralismen ved meir eller mindre tilfeldige landegrensar?

Kva skjer den dagen revolusjonen har sigra over heile verda? Det vil heilt sikkert dukke opp konfliktar mellom dei kommunistiske partia og desse vil borgarskapet kaste seg over, eggje til strid for sjølv å kome til makta att. Nei, om ein då har ein internasjonale kan ein løyse desse konfliktane, det være seg ideologiske eller økonomiske, på eit fredeleg sett og hindre at borgarskapet slår mynt på desse konfliktane. Og heile verdas folk kunne være med å avgjere kva politikk verda skulle styrast etter.

Kvifor var det rett i 1919 å opprette den 3. internasjonale og kvifor er det gale i dag? Har me gløymd kva Marx og Engels seier: «Arbeidarar i alle land, gå saman!»

Kameratsleg helsing
postarbeidar

SVAR TIL POSTARBEIDER:

Vi treng ingen ny kommunistisk internasjonale

SVAR TIL POSTARBEIDAR: VI TRENG INGEN NY KOMMUNISTISK INTERNASJONALE

Den 3. kommunistiske internasjonale (kjend som Komintern) blei stifta i Moskva i mars 1919. Du spør kvifor det var rett å oppretta ein internasjonale på den tida og kvifor det er feil i dag. I innlegget ditt argumenterer du for at AKP(m-l) bør arbeida for å skipa ein ny kommunistisk internasjonale no. Eg meiner at AKP(m-l) ikkje bør gjera det, men lat meg først seia litt om Komintern.

STODA I 1919

I mars 1919 var det ein revolusjonær situasjon i dei fleste landa i Europa. Borgarskapet var svekka av verdskrigen, og arbeidarklassen var på offensiven i land som Tyskland, Frankrike og Italia. Revolusjonen i Russland i 1917 opp-

muntra arbeidsfolk verda over til å gå til revolusjonære stormåtak mot borgarskapet. I Tsjekkoslovakia hadde det vore ein generalstreik for ein sosialistisk republikk. Rett etter den 1. kongressen til Komintern tok proletariatet i Ungarn makta og oppretta sovjetrepublikk der. Også i Bayern og Tyskland tok arbeidarklassen makta i ei kortare tid og oppretta arbeidarrepublikk.

Det var kort og godt ei revolusjonær tid. På slutten av 1918 skreiv Lenin: «*På ei veke har den internasjonale revolusjonen kome så nær at han må reknast med som noko som kan henda dei næreste dagane.*» (Brev til Sverdlov og Trotsky 1.10.1918. Samla verk, engelsk utg., band 35, s. 364.)

Kva var oppgåvene til Komintern i starten?

Då Komintern vart starta nokre måna-

DEBATT

der seinare, meinte Lenin det same. Det var først på den 3. kongressen til Komintern at Lenin, Stalin og dei andre leiarane for den kommunistiske rørsla i verda vart klære over at det ikkje ville verta verds-revolusjon enno.

I byrjinga av 1919 var stoda opp-løftande. Samstundes var ho svært vanskeleg. I mange av landa i Europa hadde massane inga verkeleg kommunistisk leiing. Det fanst rett og slett ikkje kommunistiske parti. I andre land var det skipa parti som berre så vidt hadde fått byrja å arbeida. I Ungarn vart det kommunistiske partiet under leiing av Bela Kun starta 20. november 1918, medan sovjetrepublikken i Ungarn vart utropt 21. mars 1919 — *fire månader* seinare.

Dette er ein av dei viktigaste årsakene til at Komintern vart oppretta. Komintern skulle vera eit fast og einskapleg *verdsparti* som skulle stå i spissen for og leia den revolusjonære bølga som i første omgang skulle frigjera landa i Europa og Nord-Amerika.

Lenin tenkte og vidare framover i tida. Ved avslutninga av den 1. kongressen i Komintern sa han: «Sigeren for den proletariske revolusjonen i verds-måle-stokk er tryggja. Grunnlegginga av ein internasjonal sovjetrepublikk er under-vegs.»

Rett etter, på eit møte som hylla stiftinga av Komintern, sa han: «Kameratane i denne salen opplevde at den første sovjet-republikken vart grunnlagt; no opplever dei at Den 3. kommunistiske internasjon-alen vert grunnlagt (applaus), og dei kjem til å oppleva at den verdsfemnande føderative sovjetrepublikken vart grunn-lagt (applaus).» (Samla verk, eng. utg., s. 476 og 485.)

Komintern blei difor danna for å

koordinera arbeidet til dei kommunistiske partia *etter* at arbeidarklassen hadde vunne makta gjennom slike revolusjonar. Vi veit at det ikkje gjekk slik det såg ut til på den tida.

Kva utretta Komintern?

Trass i at det kom ei kontrarevolusjonær bølge i byrjinga av 1920-åra fekk Komintern gjort mykje bra i denne tida.

Eg meiner at noko av det viktigaste var at Komintern hjelpte dei unge kommunistiske partia til å avsløra opportunistiske grupper og einskildpersonar i partia. Komintern hjelpte til med å grunnfeste partia i desse åra.

Seinare veit vi at Komintern var dei første til å avsløra erobningsplanane til Hitler og Mussolini, og Komintern var drivkrafta i kampen mot krigstruselen i 30-åra.

Eg skal la dette liggja, for meininga var ikkje å laga noka heilskapleg vurdering av Komintern. Eg ønskjer berre å trekkja fram ting frå historia som er viktige for vurderinga av om vi treng ein kommunistisk internasjonal i dag.

Kvifor vart Komintern oppløyst i 1943?

Den revolusjonære bølga stoppa opp i Europa og Nord-Amerika, medan ho heldt fram i det vi i dag kallar den 3. verda. Her måtte kommunistane, som i Kina, gå i spissen for store, revolusjonære, demokratiske rørsler som rettar seg mot den imperialistiske undertrykkinga. I dei utvikla landa måtte kommunistane leia dagskampen og førebu arbeidarklassen på å gripa makta når det oppsto revolusjonære situasjonar.

DEBATT

Dei revolusjonære rørsleane i dei ein-skilde landa var heilt ulike. Det blei vanskelegare og vanskelegare for eit verdsparti som Komintern å leia denne mangearta rørsla. Dette kjem og heilt klårt fram i den grunngjevinga Eksekutivkomiteen for den kommunistiske internasjonale (EKKI) gir for å oppløysa Komintern i mai 1943.

Her heiter det mellom anna: «Men lenge før krigen vart det meir og meir klårt, med dei veksande vanskan i dei indre og ytre tilhøva i dei ulike landa, at kva internasjonalt senter som helst ville møte uoverstigelege hindringar når dei problema som møtte rørsla i kvart einskilt land skulle løysast. Dei ulike problema arbeidarklassen sto andsynes i dei ein-skilde landa var grunna på djupe ulikskapar i den historiske vegen utviklinga følgde i dei ulike landa, ulikskapane i karakteren deira og ulikskapane innanfor dei sosiale systema deira, ulikskap i nivå og i farten i den økonomiske og politiske utviklinga deira, og til sist, ulikskapar i graden av medvit og organisering av arbeidaranne.

Heile den utviklinga som har gått føre seg i det siste kvarte hundreåret og dei røynslene som Den kommunistiske internasjonale har høsta, har på overtydande måte vist at den organisatoriske måten å sameina arbeidarar på som vart valt av den 1. kongressen til Den kommunistiske internasjonale, svara til vilkåra for det første steget i gjenopplivinga av arbeidar-rørsla, men at voksteren i denne rørsla og dei vanskan som møtte han i dei ulike landa har vokse han over hovudet. Røynsla viser og at organisasjonsforma endåtil har vorte ei hindring for at dei nasjonale arbeidarpartia kan verte vidare styrka.» (Fråsegn sendt ut av presidiet i

EKKI 15.5.1943. Seinare vedteken av dei partia det var mogleg å koma i kontakt med på denne tida på grunn av krigen.)

Ein internasjonale i dag vil vera ei hindring

I dag er det små og uprøvde parti og grupper som utgjer størstedelen av den marxist-leninistiske rørsla. Denne oppblomstringa er positiv og eit viktig slag mot den moderne revisjonismen som freistar å gjera det av med den marxist-leninistiske rørsla. Men samstundes må det sjølvsagt vera veikskapar ved ei slik rørsle.

Mange politiske spørsmål er ikkje avklåra. Mange parti og grupper har ikkje ferdige strategiar for korleis dei skal leia den revolusjonære kampen i sitt eige land. Av di mange parti og grupper er unge er dei ikkje rotfesta i arbeidarklassen og det arbeidande folket. Nokre av partia og gruppene utviklar seg svært bra og har stor framgang. Andre er for tida dominerte av opportunistar eller blir hemma av sterke opportunistiske tendensar. Dette er naturleg på det steget den marxist-leninistiske rørsla står i dag.

Dessutan, når forholda er som i dag: Kven skal avgjera kva parti som skal bli godkjent? Det er ei kjensgjerning at det i mange land er fleire parti som kallar seg marxist-leninistiske. Det kan ikkje finnast eit senter som seier at nett *dette* partiet er det partiet vi godkjenner. Det verkelege kommunistiske partiet må verta godkjent i sitt eige land av arbeidarklassen der. Gjennom den revolusjonære praksisen sin må det prova at det har livsrett. Ikkje noko nytt kommunistisk «senter» kan avgjera det.

Og argumenta frå 1943 står ved lag i

DEBATT

---

dag og: Stoda for dei ulike arbeidar-klassane og dei revolusjonære partia er så ulike, rørsle er i dag så stor, at det er uråd å leia ho frå eitt senter gjennom kongressar og ved direktiv.

Dette tyder ikkje, postarbeidar, at eg har gjeve opp internasjonalsmen. Eg har ikkje gløymt at Marx og Engels avslutta Det kommunistiske partis manifest med: «*Proletarar i alle land, gå saman!*» Men i dag fremjar vi verdsrevolusjonen best ved å utvikla sjølvstendige, nasjonale kommunistiske parti som kan gå i spissen for den kampen som må førast i deira eige land.

Eg er heller ikkje imot at dei kommunistiske partia og gruppene skal læra av kvarandre og hjelpa kvarandre. Tvert om, dette må dei gjera mykje meir enn dei gjer i dag. Men vi treng ikkje noko stort sentralisert apparat for å hjelpa kvarandre. Vi treng ikkje noko stort apparat for å læra av kvarandre.

**Eit positivt døme:
Den nordiske konferansen**

Beretninga til AKP(m-l) legg stor vekt på at vi aldri må underprioritera det internasjonale solidaritetsarbeidet og arbeidet med å utvikla og styrka internasjonale kontakter. Ho gir og eit døme på den måten vi kan arbeida på i slike spørsmål.

Eg tenkjer på den første konferansen av marxist-leninistar i Norden våren 1975.

**Sosialistiske land fører ikkje
krig mot kvarandre**

Ved å ha beinveges kontakt med andre parti og grupper, ved slike konferansar og på mange andre måtar kan vi utveksla røynslar med andre kameratar, leggja fram vårt syn på stoda i verda, ta opp usemjer osb.

Vi treng ikkje ein kommunistisk internasjonal i dag for å møta hetsen frå imperialistane og sosialimperialistane, for å gå mot supermaktene eller for å slåst mot krigsfaren.

Vi treng heller ikkje ein slik organisasjon for å løysa konflikhtar mellom sosialistiske land slik du seier. Sosialistiske land startar ikkje krigar mot kvarandre på grunn av ei eller anna usemje. Når sovjetiske styrkar går til åtak på Kina ved grenseelvene i nord, er det eit prov på at Sovjet ikkje lenger er sosialistisk.

Eg er overtydd om at ein kommunistisk internasjonal i dag ville verta ei hindring for styrkinga av den revolusjonære rørsle slik Komintern vart det.

Kva vi vil gjera når alle land i verda har vorte sosialistiske, vil tida vise.

J.E.L.

Rykende aktuell!

LES:

ØKONOMISKE KRISER

Studiebok fra AKP(m-l)

Kr. 42,-

Tom side

RØDE FANE

Distribusjon:

Boks 2046

Grunerløkka,

Oslo 5

Postgiro 2 20 84 78

AV INNHOLDET:

SV og militærpolitikk

SOs anti-AKP bok

Enver Hoxhas metafysikk

i filosofien

Debatt om språk og Komintern

ISBN — 82-7094-223-5